

1WYROK

2WIMIENIU

2.1RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 4 sierpnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

3przy udziale Prokuratora Prokuratury -

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2020 roku

sprawy **E. Z.** oskarżonego z art. 276 k.k.

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 26 listopada 2019 roku sygnatura akt III K 406/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżyciela subsydiarnego K. O. i wymierza mu opłatę sądową za II instancje w kwocie 150 złotych,

III. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego na rzecz E. Z. kwotę 1008 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 131/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, wyrok z 26 listopada 2019 roku

sygnatura akt III K 406/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

pełnomocnik oskarżyciela substydianego

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obraza art. 7 i art. 410 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie przypomnieć należy, iż wydanie przez sąd rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją wynikającego ze swobodnej oceny dowodów przeświadczenia tegoż sądu, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionego</p>		

danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

W myśl dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k., organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z tą zasadą, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu, gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie, na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, w tym także akt postępowania przygotowawczego PR 3 Ds. 272.2019, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karty 90 i 91 akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała konieczność i możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowych zdarzeń.

Następnie Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego i to w sposób czyniący zadość wyżej wskazanym zasadom. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania. Potwierdza to analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podsumowując, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej

oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kategorycznie i prawidłowo ustalając, iż oskarżona E. Z., w okresie objętym zarzutem, nie dopuściła się ukrycia dokumentów, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Podkreślić przy tym jednak należy, że Sąd I instancji niezwykle dokładnie, wręcz drobiazgowo, przeanalizował wyjaśnienia oskarżonej i zeznania świadków, w tym także zeznania K. O., precyzyjnie przedstawiając powody dania wiary dowodom, będącym podstawą ustaleń faktycznych, i równie precyzyjnie przedstawiając powody odmówienia wiary zeznaniom oskarżyciela subsydiarnego, które to stanowisko Sąd II instancji w pełni podziela.

Zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma Sąd I instancji, że przeprowadzone dowody nie pozwalają na przyjęcie, że zachowanie oskarżonej E. Z. wypełniało znamiona przestępstwa z art. 276 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podziela zarówno rozważania teoretyczne na temat przestępstwa ukrycia dokumentów, jak i tok rozumowania Sądu I instancji, przedstawione na kartach 95 – 97 akt (karty 7 – 9 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego), które

doprowadziły do uniewinnienia oskarżonej.

Odnosząc się zaś do siedmiu zarzutów apelacji, Sąd Odwoławczy pragnie zauważyć, iż przy wysuwaniu twierdzenia o przekroczeniu przez organ procesowy granic sędziowskiej swobody ocen, dalece niewystarczające jest powracanie w środku odwoławczym do drobiazgowej, ponownej analizy materiału dowodowego, której rezultatem miałyby być stwierdzenie, iż zdaniem skarżącej, preferencje w tych ocenach powinny zostać przewartościowane w kierunku odpowiadającym poglądom autorki środka odwoławczego. Sąd II instancji podkreśla, iż w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazane zostały teoretyczne podstawy, które pozwalają na przyjęcie, iż przeprowadzona ocena materiału dowodowego pozostaje po ochroną art. 7 k.p.k. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, wskazane powyżej założenia teoretyczne w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy w pełni pozwalają na przyjęcie, iż słuszność miał Sąd Rejonowy uznając, że oskarżona E. Z. nie dopuściła się zarzucanego jej w akcie oskarżenia przestępstwa.

Natomiast argumenty apelacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, stanowią jałową polemikę z Sądem I instancji, nie prezentując w istocie okoliczności, które mogłyby podważyć poczynione przez ten Sąd ustalenia i oparte na nich orzeczenie. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, powinna wykazać usterki rozumowania zaskarżonego

orzeczenia. W sytuacji, w której takowych uchybień nie wykazuje poprzestając, co jest bardzo częstym zjawiskiem, na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się na ogół z wymogami art. 410 k.p.k., ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia. Taki właśnie jest sens wszystkich siedmiu zarzutów apelacji, wniesionej w niniejszej sprawie.

Zatem, wbrew odmiennym wywodom skarżącej, kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obarczone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione - zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. - wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Nadto, wbrew wywodom apelacji, zdaniem Sądu Okręgowego, zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie wykracza poza zakres określony przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen.

Reasumując, Sąd Rejonowy - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za

wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (tak: wyrok SA w Lublinie z 20.06.2012, II AKa 98/12,LEX nr 1216340). W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona. Stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę obiektywizm w stosunku do stron procesowych.

Reasumując, zarówno zarzut obrazy art. 7, jak i 410 k.p.k., okazały się całkowicie chybione.

Wniosek

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionych zarzutów obrazy prawa procesowego.		
Lp.	Zarzut	
2.	błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
<p>W kontekście omówionego powyżej zarzutu obrazy prawa procesowego, Sąd Okręgowy podkreśla, że gdy podnoszony jest zarzut obrazy przepisów postępowania, o którym mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., to należy pamiętać, że niezbędnym jest wykazanie nie tylko naruszenia przez sąd przepisów procedury karnej, ale także wykazanie wpływu tego naruszenia na treść wyroku.</p> <p>Na wstępie swojej apelacji skarżąca pisze, że skarży wyrok w całości, jednak następnie zarzuty, jak i ich uzasadnienie, dotyczą wyłącznie obrazy prawa procesowego. W żadnym zarzucie swojej apelacji pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego nie zarzuca Sądowi I instancji błędu w ustaleniach faktycznych, będącego konsekwencją błędnej, gdyż dowolnej, oceny materiału dowodowego.</p> <p>Tymczasem istnieje ścisły związek pomiędzy zarzutem obrazy przepisów postępowania a zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Ścisłe powiązanie tych dwóch rodzajów zarzutów polega na tym, że w prawidłowo sporządzonej apelacji nie mogą występować</p>		

jedynie zarzuty obrazy przepisów postępowania, gdyż konsekwencją ich naruszenia jest błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź to z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”). W sytuacji zatem gdy skarżąca nie wskazuje błędu w ustaleniach faktycznych, to nie tylko nie wykazuje wpływu obrazy przepisów postępowania na treść wyroku, a tym samym nie respektuje wymogów określonych w art. 438 pkt 2 k.p.k., ale co istotniejsze - w efekcie powyższe prowadzi do wniosku, iż skarżąca nie kwestionuje dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, skoro w zarzutach apelacji nie zawarła zarzutu opartego o art. 438 pkt 3 k.p.k.

Pomimo tak wadliwie sporządzonej apelacji, Sąd Okręgowy odniesie się do kwestii błędu w ustaleniach faktycznych niniejszej sprawy, wnioskując z treści poszczególnych zarzutów, iż owa podnoszona tam, także wadliwie, obraza prawa materialnego w rzeczywistości jest zakwestionowaniem poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Twierdzenia apelującej, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) w żadnym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest prawem strony mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w ustalenia faktyczne, pod warunkiem wszakże

nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów). Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika oskarżyciela substydarnego, wniesionej w niniejszej sprawie, zmierzają do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, by przekonać o winie E. Z., nie spełniając jednak zasadniczego warunku, to jest lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącą w wywiedzionym środku odwoławczym, której jednak Sąd Odwoławczy w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych, skutkujących uniewinnieniem oskarżonej od zarzuczonego jej przestępstwa.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki mógłby być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się

sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego takich wymogów nie spełnia, a jej istota sprowadza się do lansowania odmiennej, opartej jedynie na wywodach skarżącej i jej klienta, wersji zdarzeń, z pominięciem całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Rejonowy. Argumentacja przedstawiona w apelacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego jest w istocie dowolną oceną faktów i okoliczności i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżącej – jak wyżej wskazano – nie udało się wykazać błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego skutkujących poczynieniem niewłaściwych ustaleń faktycznych czy też innych uchybień mających wpływ na treść wyroku. W uzasadnieniu apelacji nie przytoczono niczego, co podważałoby prawidłowość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie odniosą skutku zarzuty odwoławcze sprowadzające się jedynie do polemiki z ustaleniami zaskarżonego orzeczenia, bądź do prezentowania odmiennych poglądów na wiarygodność dowodów bądź faktów z nich wynikających.

Reasumując, kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy – dokonując ustaleń faktycznych, co do przebiegu zdarzeń, opisanych szczegółowo w uzasadnieniu (karty 89 – 90; karty 1 i 2 uzasadnienia) – uwzględnił całokształt ujawnionych okoliczności i nie popadł w wątpliwości. Jak to bowiem słusznie wskazano w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,

E. Z. wykazała w sposób pewny, że jej zamiarem było oddanie wszystkich posiadanych przez nią dokumentów dotyczących prowadzonej przez K. O. działalności gospodarczej pod nazwą (...). Brak dowodów, aby E. Z. działała z zamiarem bezpośrednim odnośnie zarzucanego jej czynu i aby miała powód ukrywać dokumenty dotyczące firmy (...). To przecież ona była inicjatorem rozwiązania współpracy i zakończenia wszelkich kontaktów z oskarżycielem substydarnym. Wreszcie żaden z dowodów, w tym i zeznania samego oskarżyciela substydarnego, nie wskazują żadnego konkretnego, wytworzonego przez E.

Z., dokumentu, który ukryła bądź odmówiła jego wydania oskarżycielowi substydarnemu. Podkreślić przy tym należy, że pośrednikiem w przekazywaniu otrzymanej od E. Z. dokumentacji nowym księgowym był sam oskarżyciel substydarny. Bezpośredniego kontaktu między księgowymi nie było, a nowa księgowa bazowała na tym, co otrzymała od K. O.. Stwierdzone zatem przez W. C. braki w dokumentach nie oznaczają wcale, że E. Z. dokumentów tych nie przekazała oskarżycielowi substydarnemu.

Słusznie podkreślił Sąd I instancji, iż przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 276 k.k. jest prawo do dysponowania dokumentem, który co najmniej w chwili popełnienia zarzucanego czynu istniał w obrocie, czyli miał swój substrat materialny bądź nośnik. Zatem nie można ukryć, zniszczyć czy uszkodzić dokumentu, który nie istnieje. Zatem jeśli E. Z. nie wytworzyła pewnych dokumentów, uchylając umowie z K.O. to nie mogła ich mu

przekazać, ale w żadnym wypadku taki postępowaniem nie wyczerpała znamion przestępstwa z art. 276 k.k.		
uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.		
3.	Obraza prawa materialnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
W siedmiu zarzutach apelacji, dotyczących obrazy prawa procesowego, zawarte jest także stwierdzenie pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, że ta obraza prawa procesowego skutkowałą obrazą prawa materialnego, czyli art. 276 k.k. Zauważyć jednak należy, że zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury, obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu, lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen i ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę, bądź też jest wynikiem obrazy przepisów prawa procesowego (tak: postanowienie SN z 15.02.2007		

oskarżyciela subsydiarnego na rzecz oskarżonej zwrot kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym.

7. **PODPIS**

/Małgorzata Ziółka/